

μιν. Ἡ παθητικὴ μελωδίᾳ τῶν Ἰταλικῶν ἀσμάτων τοῦ ΙΣΤ', ΙΖ', ΙΗ' αἰῶνος ἀπεδόθησαν μὲ πολλὴν εὐαισθησίαν καὶ μελαγχολίαν συγκινοῦσαν. Ἐπίσης διεκρίθη εἰς τὸ «Ταξιδι τοῦ Χειμῶνος» τοῦ Σοῦμπερτ, τὰ «Χριστοῦγεννα τῶν ἀστέρων παιδιῶν» τοῦ Ντεμπυσσύ, τοὺς «Ἐρωτὰς τοῦ ποιητοῦ» τοῦ Σοῦμαν ἐμπνευσθέντας ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ Ἀῖνε, καὶ εἰς τὸ Ἐπικήδειον ἄσμα τῆς Πολωνίας τοῦ Σοπέν.

— Ἡ συναυλία τῆς κ. Ἑλένης Μπουστιντοῦ ὑπῆρξεν ἐπιτυχής. Ἦρσαν πολὺ ἡ ἐξόδα Σονάτα τοῦ Μπετόβεν ἦν ἐπαιξε συνοδεύοντος τοῦ κ. Σκόκου, ἡ Ἰσπανικὴ συμφωνία τοῦ Λαλὸ καὶ ἡ Σουίτη τοῦ Κιαριτέλλε. Ἡ δ. Γεράκη ἐπαιξε συνθέσεις τοῦ Dowell καὶ τοῦ Sindling.

— Δύο συναυλίαι μουσικῆς δωματίου ἐδόθησαν Πάλλα Μπουστιντοῦ εἰς τὸ Ὡδεῖον Ἀθηνῶν συμπράξει τοῦ κ. Παπαδημητρίου καὶ Πανᾶ-Σαίφερ εἰς τὸ Ἑλλ. Ὡδεῖον. Ἡ πρώτη περιελάμβανεν ἔργα ἀποκλειστικῶς τὸ Μπετόβεν. Ἡ δευτέρα, ἔργα Μότσαρτ, Σοῦμπερτ, Σοῦμαν καὶ Γρήγκ.

— Πρωτοβουλία τοῦ κ. Λάππα δ κ. Μ. Ἐμπεϊρίκος παρέσχε εἰς τὸν βαρύτονον κ. Ἀγγελόπουλον τὰ μέσα ὅπως μεταβῇ εἰς Ἰταλίαν πρὸς τελειοποίησιν. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως του ἔδωκε συναυλίαν ἀποχαιρετιστήριον τῇ συμπράξει τοῦ κ. Λάππα καὶ τῆς κ. Κυπαρίσση. Ἐτραγούδησε ἐν μέρος τοῦ Ἡλία τοῦ Μένδελσον καὶ Ἑλληνικάς συνθέσεις τῶν κ.κ. Λαμπιλέτ, Χατζηαποστόλου, Ψαρούδα καὶ Σαμάρα.

— Ἡ τελευταία ἐμφάνισις τοῦ κ. Λάππα ἐγένετο ἐν συναυλίᾳ ἀποχαιρετηρίῳ, δοθεῖση

εἰς τὸ Δημοτικὸν ἐν ἀσφυκτικῇ συρροῇ κόσμου. Ἐτραγούδησεν μονωδίας ἀπὸ τὴν «Φαντούλ-λαν ντέλλ' Οὐδέστ» τοῦ Πουτσίνι, ἀπὸ τὴν «Τζοκάδαν», τὸν «Ἀνδρέαν Σενιέ» τοῦ Τζορτάνο, κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν τὸ «Ridi Pagliaccio» καὶ δύο Ἑλληνικά, τὸν «Γέρω Ἄημο» τοῦ Καρρὲρ καὶ τὴν «Ἐξομολόγησιν» τοῦ Σαμάρα. Εἰς ὅλα τὰ τραγούδια ἐξεδηλώθη κατ' ὅλην τὴν ἑκτασιν καὶ ἑντασιν ἡ φωνή του. Ὁ βιολοντσέλιςτας κ. Παπαδημητρίου, συνοδεύουσης τῆς δ. Γεράκη ἐπαιξε τέσσαρας συνθέσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἤρρεσε πολὺ τὸ Σκέρτσο τοῦ Goens Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος ἐτραγούδησε «Ἀμλετ» καὶ τὸ Ἑλληνικὸν «Γώρα ποῦ θὰ πάω στὰ ξένα».

— Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν συναυλίαν τῆς ἡ κ. Ἐβελ Μίχα, καθηγήτρια τοῦ Ἑλλ. Ὡδεῖου, ἐπαιξε μίαν σονάταν τοῦ Σοῦμαν εἰς τρία μέρη καὶ ἐπανελάβε τὰ καὶ πέρυσιν ἐκτελεσθέντα παρ' αὐτῆς «Σκίτσα διὰ πιάνο» τοῦ διδασκάλου τῆς Τσίλχερ. Τῆς συναυλίας μετέσχε ἑμψανισθεῖσα διὰ πρώτην φοράν ἡ νεαρά βιολίστρια ἀδελφὴ τῆς δ. Τζένης Μαρκέτου μαθήτρια τοῦ κ. Σούλτσε. Ἐπαιξε τὴν «Τζιακόννα» τοῦ Βιτάλι καὶ τὴν «Λεζάντ» τοῦ Ζίντιγκ. Ἡ κ. Μίχα ἐπαιξε μὲ λεπτότητα καὶ τεχνικὴν εὐχέρειαν.

— Κατὰ τὴν πρώτην ἐφετεινὴν συναυλίαν τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας ἡ ὀρχήστρα ἐξέτελεσε ἐκτὸς ἄλλων τὴν συμφωνίαν τῆς Σεμιράμιδος τοῦ Ροσσίνι, τὸν Ἑξωτικὸν χορὸν τοῦ Μασκάντ καὶ Ἑλλ. συνθέσεις τῶν κ.κ. Λαυράγκα καὶ Λάδδα. Μετέσχον τῆς συναυλίας καὶ αἱ δεσπ. Κ. Τριανταφύλλου (ἄσμα), Ἑλ. Κροντηροπούλου καὶ Μάρ. Μπομπότη.

Ἑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Γάλλον ἀρχιστράτηγον κ. Ντ' Ἐπρὲ ἀγαλμάτων Νίκης. Ἐξέλεγε ἡ Νίκη τοῦ Παιωνίου καὶ ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Τόμπρον νὰ ἐτοιμάσῃ ἀναπαράστασιν τοῦ ἀγαλματίου. Ὡς γνωστὸν δὲ τοιαῦται ὑπάρχον, τῶν Γερμανῶν Grüttner καὶ Pühm. Ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ ἀναπαραστάσεις δὲν ἱκανοποίησαν οὔτε τοὺς ἀρχαιολόγους, οὔτε τοὺς καλλιτέχνας. Ἡ ἀναπαραστάσις, ἣν συνεπλήρωσεν ἤδη ὁ κ. Τόμπρος προσέκλεισε τὰς ἐνθουσιώδεις γνώμας τῶν εἰδικῶν. Ἐχει ὅλην τὴν εὐγένειαν καὶ κίνησιν ἣν ἀσφαλῶς θὰ εἶχε τὸ ἀρχαῖον ἀριστοῦργημα. Ὁ κ. Τόμπρος πρὸ τίνος ἀνεκάλυψε κάποιαν λεπτομέρειαν ἐπὶ τῆς προτομῆς, ἥτις τοῦ ἐπέτρεψε νὰ δώσῃ τὴν συμπλήρωσιν.

— Ὁ κ. Θ. Θωμόπουλος ἐφιλοτέχνησε τὸν «Μπολσεβίκον» ἐμπνευσθὲν ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Τολστόη, προτομὰς τῶν κ. κ. Βικάντου, Ἀργυροπούλου καὶ ἔγχρωμον τοῦ κ. Λογοθέτου. Ἐπίσης τὴν προτομὴν τοῦ Χαρ. Τρικούρη, προοριζομένην διὰ τὸ Μεσολόγιον, ὅπου θὰ στηθῇ προσεχῶς.

— Ὁ κ. Ν. Γεωργαντῆς ἐπεράτωσεν κατὰ παραγγελίαν μνημεῖον ὅπερ θὰ στηθῇ ἐν Βελιγραδίῳ, μὲ τὰ σύμβολα τῆς Σερβίας. Ἐπίσης τὸ μνημεῖον τοῦ δημοσιογράφου Κύρου πολὺ πρωτότυπον καὶ προτομὴν τῆς προφῶς θανούσης κόρης Θεοδοροπούλου διὰ νὰ στηθῇ εἰς τὸ Μερόπειον.

— Ὁ κ. Γ. Μπονῆνος ἐπεράτωσε δύο ὄρατα μνη-

μεῖα. Τὸ ἐν εἶνε τρίπλευρος ἀναμνηστικὴ στήλη τῶν πολεμιστῶν τοῦ Μεσολογγίου παραγγελεῖσα ὑπὸ τοῦ Δήλου. Φέρει ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς συμβολικὴν εἰκόνα τῆς Νίκης καὶ ἄνωθεν φλόγα. Τὸ ἄλλο εἶνε μνημεῖον εἰς τὸν ἐν Σκόρφ ταφέντα Ἀγγλον ποιητὴν Ροῦμπερτ Μπρούκ, παραγγελὲν ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ πρεσβευτοῦ. Εἶνε στήλη ἐνεπίγραφος μετὰ κοσμημάτων ἐξαιρετικῆς τέχνης. Τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ κ. Μπονᾶνου εἶνε ἡ Πύλη τῶν Κρητῶν, συμβολικὸν τῆς λεοντοθύμου ψυχῆς των καὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων των. Ἀνηγέρθη δαπάναις τῆς Μεραρχίας Κρητῶν ἐν Μακεδονίᾳ.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης ἡγόρασε τὴν «Ἀποκαθῆλω-σιν» τοῦ κ. Βικάντου ἀντὶ 5,000 δρ.

— Διωρίσθη καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης ἐν τῇ σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὁ κ. Α. Κεραμόπουλος.

— Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἡγόρασε πίνακα Ὀλλανδοῦ ζωγράφου παριστῶντα τὸν «Ἀβέρωφ» ἐν πλῆ. Ἑλλησπονδήθησαν οἱ πίνακες τοῦ Χατζῆ ;

— Ἀνεχώρησαν εἰς Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν των ὡς ὑπότροφοι οἱ ζωγράφοι κ. κ. Μπισκίνης, Γουναρόπουλος, Γεραλῆς, ἡ δ. Διαμαντοπούλου καὶ οἱ γλύπται κ. κ. Σῶχος καὶ Δούκας.

— Ἐπίσης μετέβη εἰς Παρισίους ὁ γέλοιολογὸς κ. Μιχ. Παπαγεωργίου.

— Ἡ ἑταιρεία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων ἐψήφισε ὅπως στήσῃ εἰς τὰ γραφεῖά της τὴν προτομὴν τοῦ προέδρου της κ. Ἀννίνου. Ἡ κατασκευὴ ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Τόμπρον.

— Ὁ μέγας πίναξ τοῦ κ. Ροῖλου τῆς ἀνελεύσεως τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' ἡγοράσθη ἀντὶ 40,000 ὑπὸ τῆς Κοινῆς τῶν Ἀλυτρώτων Ἐπιτροπείας ἵνα ἐν καιρῷ εὐθέτω τὸν ἀναρτήσῃ ὑπεράνω τῆς πύλης τοῦ μαρτυρίου εἰς τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον. Ἡδὴ θὰ τοποθετηθῇ παρὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Πατριάρχου ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ ναῷ.

— Συνέστη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ἐπισκόπου Δημητριάδος, Ι. Βρυασάνου ὑποναύρχου καὶ Ι. Μόρου ἱατροῦ πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἀνέγερσιν πολυανδρίου τῶν Ψαρρῶν, εἰς ὃ θὰ ἀποτεθοῦν τὰ ὀστέα τῶν Ψαρριανῶν, τὰ ὅποια εὐρίσκονται συσσωρευμένα εἰς τὸ Παλαιόκαστρον ὅπου ἐξελέχθη τὴν 22 ἰουνίου 1824 ἡ θυσία τῆς ὀλοκαυτώσεως. Ὁ Ἐπίσκοπος Δημητριάδος προσέφερεν πρῶτος 5,000 δραχ.

— Προεκηρύχθη διαγωνισμὸς ὑπὸ τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν μεταξὺ καλλιτεχνῶν διὰ διαφημιστικούς πίνακας τοῦ νέου Ἑσωτερικοῦ δανείου. Θὰ ἐγκριθῶν 15 σχέδια, δι' ἑκάστων δὲ θὰ δοθῇ ἀμοιβὴ 1000 δρ. εἰς τὸν καλλιτέχνην.

— Ἀπεβίωσε τῇ 5 Σεπτεμβρίου ὁ ζωγράφος Λοῖζος Λάντσας. Υἱὸς τοῦ ζωγράφου Βικεντίου Λάνσα, περὶ οὗ ἐγραψεν ἄλλοτε ἡ Πινακοθήκη καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐπίσης ζωγράφου κ. Λεωφ. Λάντσα, ὑπῆρξεν καθηγητὴς εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται αἱ ἀπεικονίσεις τῶν Ἀρχαίων μνημείων τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἀκριβέστατον ἰδίως τοῦ σχεδίου.

— Νέος τὴν ἡλικίαν, εἰς τὸ σφρίγος τῆς καλλιτεχνικῆς του ζωῆς ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου μετὰ μαρτυρικὴν ἀσθένειαν ὁ γλύπτης Νικόλαος Στεργίου. Μαθητὴς τοῦ Σώχου δὲν ἡδιαφύρθη ἀπὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς νεωτέρας τέχνης. Τῇ 1810 ἀπεφοίτησε τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τῇ 1914 ἐπέτυχεν κατόπιν διαγωνισμοῦ, βραβευθέντος τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Νίκης» ὡς ὑπότροφος τῆς Καλλ. σχολῆς. Μόλις ἐν ἔτος ἔμεινεν εἰς Παρίσιους ὅτε ὁ Πόλεμος τὸν ἠνάγκασεν νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν στρατὸν. Καταλείπει ἀρκετὰ ἔργα, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» δημοσιευθέντα «Ἐκστασις» καὶ «Ἐρως θρηγῶν», ὁ Πόνος, ἡ Μήδεια, ὁ Ἀράτης, ὁ Διανοούμενος, ἡ Κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννου, ἡ Κολομίνα, ὁ Ἐργάτης, ἡ Θλίψις, ὁ Μπετόβεν.

— Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν τῇ 28 Νοεμβρίου ὁ ἄριστος γλύπτης Δημήτριος Φιλιπότης. Ἐγέννηθη ἐν τῷ Πανόρμῳ τῆς Τήνου. Ἐλθὼν εἰς νεαράν ἡλικίαν ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ πατρὸς του ἀρχιτέκτονος, ἐμαθήτευσεν μετὰ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον ὑπὸ τὸν Φυσικόν. Ἀποφοιτήσας μετέβη κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐξετέλεσε τὴν προτομὴν αὐτοῦ. Κατόπιν ἐτελειοποίησε τὰς σπουδὰς του, ὡς ὑποτροφὸς ἐπὶ διατίαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, εἰς Ρώμην. Διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη μαθητεύσας παρὰ τῷ Βολφίῳ βραβευθεὶς ὑπὸ τῆς καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας διὰ χιλιοδράχμου βραβείου. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας διωρίσθη καθηγητὴς τῆς γλυπτικῆς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων του εἶνε ὀνομαστά ὁ Σάτυρος, ὁ Ψαράς ἀγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὁ Ξυλοθραύστης ὅστις κοσμεῖ τὴν ὀπίσθεν τοῦ Ρωσικοῦ ναοῦ πλυσταῖν, ἡ προτομὴ τῆς βασιλοπούδος Ἀλεξάνδρας δωρηθεῖσα εἰς τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του, ὁ Θεριστὴς ἀγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Συγγροῦ καὶ βραβευθεὶς ἐν διαγωνισμῷ. Εἰς τὰ ἔργα του κυριαρχεῖ ἡ ἐμπνευσις καὶ ἡ εὐσυνειδησία. Προτομὰς ἔκαμε τοῦ Α. Μαυροκορδάτου, Α. Κουμουν-

δούρου, τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Ἀπὸ ἐτῶν ἕξ ἀδούρως καὶ ἀθέατος.

Ἡ κηδεὶα του ἐγένετο ἀπέρριτος. Δύο μόνον καλλιτέχναι οἱ κ. κ. Ἰακωβίδης καὶ Βικάντος τὴν παρακολούθησαν, ἔλαμψαν δὲ διὰ τῆς ἀπουσίας των οἱ ἐπίσημοι, οὕτε δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐκηδεύθη, ὡς ἡρμοῖεν εἰς ἓνα Ἀριστείουχον ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀνεγνωρισμένον. Ἄν ἡ κηδεὶα χάρις εἰς τὴν ἀκηδεῖαν τοῦ Κράτους περιήλθεν ἀπαρτηρητος, ἡ μνήμη του θὰ ἐπιζήσῃ ἀσφαλῶς περιλάμπρος.

— Τῇ 26 Ἰανουαρίου ἐγένοντο μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, στηθέντος εἰς τὸν περιβόλον τῆς Βουλῆς. Τὴν δαπινὴν ἐχορήγησεν ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενὴς κ. Πολυχρόνης Κόϊσινας, ὅστις ἀνέθεσε τὴν κατισκευὴν τοῦ ἀνδριάντος εἰς τὸν κ. Θωμόπουλον. Εἰς τὸ βάθρον ἄγγελος μοντέλλο ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ γλύπτου κρατεῖ στέφανον ὑπεράνω τῶν λεξέων: «Ἡ Ἑλλὰς θέλει νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ». Ὁ Γρικούπης ἵσταται ὀρθῶς, ἀκαμπτὸς καὶ ἐπιβλητικὸς, μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν ὡς συνειθίζει νὰ ἵσταται ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς. Πρὸ τῶν ἀποκαλυπτηρίων ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἐμμ. Ρεπούλης ὁμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων καὶ κεκλημένων ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσιαν ὥραν, χαρακτηρίσας μὲ πολλὴν δύναμιν λόγου τὸν Μέγαν πολιτικόν. Τῆς Ἑλλ. σημαίας ἦτις ἐκάλυπτε τὸν ἀνδριάντα τὰ σχοινία ἔσφραν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἔξωθεν τῆς Βουλῆς συνωστισμένου πλήθους καὶ τοὺς ἤχους τοῦ ἑθνικοῦ ὕμνου.

— Κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τὸν προκηρυχθέντα πρὸ μηνῶν ἐκ τῆς Διοικήσεως τῆς Μεραρχίας Σερρῶν πρὸς κατασκευὴν Ἡρώου τῆς Μεραρχίας, προεκήρυχθη ἐκ τῶν σταλέντων προπλασμάτων τὸ τοῦ γλύπτου κ. Γεωργ. Δημητριάδου, εἰς ὃν καὶ ἀνετέθη ἡ κατασκευὴ ἀντὶ 160,000 δρ.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἐπικινώθησαν αἱ κατ' ἄτομον σειραὶ τῶν διαλέξεων ἡ μάλλον μαθημάτων. Ὁ κ. Καραχάλιος ἔκαμε τρεῖς διαλέξεις εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη περὶ τοῦ Προελληνικοῦ ἢ Κρητομινωϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὁ κ. Τσοκόπουλος πέντε περὶ τῶν μεγαλειτέρων γυναικείων φησιολογικῶν τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὁ κ. Φιλαδέλφους περὶ τῶν ἱστορικῶν περιόδων τῆς τέχνης, ἀμφότεροι εἰς τὸν «Παρνασσόν». Οἱ διαλέξεις ἐνεδαρύνθησαν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς σειρᾶς τῶν περὶ ποιητῶν διαλέξεων τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῶν περυσινῶν περὶ πνευματισμοῦ τοῦ κ. Δημητριάδου, ἀλλὰ δὲν ἱκανοποιήθησαν διότι τὸ ἀκροατήριον δὲν ἦτο, ὡς ἀναμένετο, πολυπληθές.

Ἐνδιαφερόμεναι ἦσαν αἱ διαλέξεις τοῦ δημοσιογράφου κ. Καραχάλιου, ὅστις κατόπιν ἐπισκέψεως τῆς Κνωσοῦ καὶ ἐπισταμένης μελέτης τῶν γραψάντων περὶ αὐτῆς, παρουσίασε τὰ περιεργότατα πορίσματα τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Κρήτῃ ἀνασκαφῶν. Ἀνέλυσε τὸν βίον, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν τέχνην τῶν πρώτων ἐκείνων κατοίκων τῶν Ἑλλ. χωρῶν, οἱ ὁποῖοι εἰκοσιπέντε αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ εἶχον πολιτισμὸν ἴσον πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὴν πρῶτην διάλεξιν του ἐπραγματεύθη περὶ τῆς γυναικοκρατίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ Αἰθίῃ καὶ τῆς γυναικείας μόδας. Κατὰ τὴν δευτέραν διάλεξιν ἡσχολήθη περὶ τῶν πρώτων κατοίκων τῶν Ἑλλ. χωρῶν καὶ τῆς γραφικῆς τῶν Μινωικῶν χρόνων μετ' ἐξηγήσεως τῆς σημασίας ἐκάστου γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ἰδίως τῶν ἑλληνικῶν, τὰ ὅποια ἦσαν περὶ τὰ δέκα. Κατὰ τὴν τρίτην περιέγραψε τὸ προϊστορι-

κὸν θέατρον τῆς Κνωσοῦ ὡς διεσώθη εἰς τοιχογραφίαν, καὶ ἐξήγησε τί ἦτο ὁ Λαβύρινθος καὶ ὁ Μινώταυρος.

Ὁ κ. Τσοκόπουλος ὁμίλησε εἰς τὴν πρώτην διάλεξιν του περὶ τῆς Ἀντιωνίας τῆς ὀρχηστρίδος τοῦ Ἱπποδρομίου τῆς Κ πόλεως ἢ ὅποια ἔγινε σύζυγος τοῦ Βελισσαρίου καὶ κυρία τῆς τιμῆς τῆς αὐτοκρατορίας Θεοδώρας. Κατὰ τὴν δευτέραν, περὶ τῆς Μαργαριτίδος ἡθοιοῦ τῆς Ἀντιοχείας ἢ ὅποια ἔγινε κατόπιν ἁγία ὑπὸ τὸ ὄνομα δσία Πελαγία μετὰ παρέμβασιν περὶ τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου κεραυνοβολήσαντος τὴν φιλάρεσκον ὥραιότητα τῆς ἐποχῆς του. Κατὰ τὴν τρίτην διάλεξιν ὁμίλησε διὰ τὴν Θεοδώραν Δούκα, τὴν Ἑλληνίδα πριγκίπισσαν, σύζυγον τοῦ δόγῃ τῆς Βενετίας Δομένικο Σέλβο, ἣτις συκοφαντηθεῖσα ὑπὸ τῶν καλογῆρων εὖρος τρομερὸν θάνατον. Κατὰ τὴν τετάρτην ὁμίλησε διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ ποιητοῦ Πτωχοπροδρόμου καὶ διὰ τὴν οικιακὴν ζωὴν τῶν λαϊκῶν τάξεων κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα. Κατὰ τὴν πέμπτην περὶ τῆς Δανιηλίδος, τῆς ἰδιοκτῆτος τῶν μεγαλειτέρων ὑφαντουργειῶν τοῦ Μεσαιῶνος, ἐμφανίσας τὰς Μεσαιωνικὰς Πάτρας, τὸ ἐμπόριον τοῦ Βυζαντίου καὶ τοὺς Κουρσάρους.

Ὁ κ. Α. Φιλαδέλφειος κατὰ τὰς διαλέξεις του, ἃς συνώδευον προβολαὶ φωτεινῶν εἰκόνων, ὁμίλησε περὶ τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ τῆς ἀξίας τῶν μνημείων τῆς ἀρχαίας, Μεσαιωνικῆς καὶ νεωτέρας τέχνης. Κατὰ τὴν πρώτην, τὸ θέμα του ἀπετέλεον ὁ προκατακλισμαῖος καλλιτέχνης, ὁ χαλκοῦς αἰὼν, ὁ Κρητικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ Μυκηναϊκὴ τέχνη. Κατὰ τὴν δευτέραν ὁμίλησε διὰ τὰς Κόρας τῆς Ἀκροπόλεως, τοὺς ναοὺς τοῦ Πεισιπράτου καὶ τὰ εὑρήματα τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Σπάρτης καὶ Δελφῶν. Κατὰ τὴν τρίτην περὶ τοῦ αἰῶνος τοῦ Περικλέους καὶ τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἰκτίνου, Φειδίου καὶ Πολυγνώτου. Κατὰ τὴν τετάρτην περὶ τῆς τέχνης τοῦ Δ' αἰῶνος (Δελφοί, Ἐπίδανρος, Δῆλος) κατὰ τὴν πέμπτην περὶ τῶν καλλιτεχνικῶν σχολῶν Ρόδου καὶ Περγάμου καὶ περὶ τοῦ περιφήμου συμπλέγματος τοῦ μοισειοῦ τῆς Λυκασσοῦρας, κατὰ τὴν ἕκτην περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ρωμαϊκῶν μνημείων, περὶ τοῦ Forum Ramanorum καὶ περὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλ. τέχνης ἐν Ρώμῃ. Κατὰ τὴν ἑβδόμην περὶ τῆς τέχνης τῶν πρώτων χρονιστιανικῶν χρόνων (Ἀγ. Σοφία, μνημεῖα Θεσσαλονίκης Ραβέννας καὶ Ρώμης).

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ κ. Μπάμπης Ἀννίνος ἐώρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου. Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου διοργάνωσεν φιλολογικὴν προεσπερίδα, γεῦμα καὶ θεατρικὴν παράστασιν τῶν ἔργων του.

Κατὰ τὴν ἐσπερίδα δοθεῖσαν εἰς τὸν «Παρνασσόν» ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγραφέων ἥς ὁ κ. Ἀννίνος τυγχάνει πρόεδρος, μετὰ προσφώνησιν τοῦ Μητροπολίτου ὁμίλησεν ὁ κ. Βελιαντίνης περὶ τοῦ φιλολογικοῦ ἔργου τοῦ κ. Ἀννίνου, ὁ κ. Πολέμης ἀπήγγειλε πανηγυρικὸν ποίημα, ὁ κ. Νιρβάνας εἶπεν οὐ τὴν ἐορτὴν ἐπρεπε νὰ δώσῃ ἡ Ἑταιρεία τῆς Ὑγιεινῆς καθόσον ὁ συγγραφεὺς βασιλεὺς τοῦ γέλωτος, συνετέλεσε εἰς τὴν ὑγίαν διότι τὸ γέλοιο εἶνε συστατικὸν ὑγιᾶς ἀνθρώπου, ὁ κ. Π. Δημητράκουλος προσεφώνησεν τὸν ἐορτάζοντα εἰς Κεφαλληνίαν διὰλεκτον—ὁ κ. Ἀννίνος εἶπε Κεφαλλήν—ὁ κ. Τσοκόπουλος ἀφηγήθη τὸν τρόπον τῆς συνεργασίας των εἰς τὰς «Παναθηναίαις» ὧν ἡ πατρότης ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Ἀννινόν, ὁ κ. Δαμβέργης κατηγόρησε τὸν κ. Ἀννινόν οὐ εἰσήγαγε τὸ καλαμποῦρι εἰς τὴν Ἑλ-

λάδα—εἰς τὸ ὅποιον δὲν ὑστέρησε καὶ ὁ κατήγορος—καὶ οὕτω τὴν διέφθειρε πνευματικῶς, ὁ ἡθοιοῦς κ. Ἀργυρόπουλος, ἀνέγνωσε τὸ πρὸ τεσσαρακονταετίας γραφέν χιουμοριστικὸν διήγημα τοῦ κ. Ἀννίνου, «τὸ σφαιρίδιον τοῦ Διαβόλου» καὶ τέλος ὁ κ. Ἀννίνος ἠὲ χαρίστησε, ἀπελογήθη διὰ τὸ κατηγορητήριον καὶ κατέληξε μετ' ἐν εὐθυμῳ ἀνέκδοτον.

Τὸ ἴδιον ἐσπερας παρετάθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ἀθηνῶν τὸ τιμητικὸν γεῦμα τὸ ὅποιον ὁ ἐορτάζων ἀπεκάλεσε... νησιτικὸν δείπνον. Παρεκάθησαν 40 ἄτομα, ἐν οἷς καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, πολιτευταὶ, καλλιτέχναι, ποιηταὶ, καὶ δύο κυριαί. Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. Γονιδῆς ἀπήγγειλε ποίημα.

Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἐδόθη ἐσπερὶς μουσικοθεατρικῇ, πρὸς ἐνίσχυσιν ὕλικήν, ἥς μετέσχον οἱ κορυφαῖοι τοῦ Ἑλλ. θεάτρου, Κοτοπούλη, Φύρστ, Μυράτ, Κόκκου, Δεπενιώτης. Γονιδῆς Μετὰ σύντομον ἐκ τοῦ προοιῶν εἰσαγωγὴν τοῦ κ. Συναδινοῦ ἀνακληρώσαντος τὸν ἀσθενήσαντα κ. Λάσκαρον, ὁ κ. Λάσπας ἐτραγοῦδῃσε μίαν ἄριαν ἀπὸ τὴν Τόσκαν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Μητροπούλου εἰς ἓνα ἄθλιον πιάνο, καὶ ἡ κ. Παξινῶ ἐν Γαλλικόν (διατὶ Γαλλικόν;) τραγοῦδι. Ἐπαίχθη τὸ «Ζητεῖται ὑπηρετής» μετ' ὅν νεαρὸν κ. Παντόπουλον ὡς Κουρούνην, ἀκατάλητον διὰ τὴν νεανικὴν φωνήν, ἡ Δ' πρᾶξις τῆς «Νίκης τοῦ Λεωνίδα», ἥτις ἐφάνη πληκτικὴ, καὶ τρεῖς σκηναὶ τῶν «Παναθηναίων». Οἱ ἡθοιοὶ ἀμελέτητοι.

— Ἐκ Παρισίων ἀγγέλλονται ἐπιτυχία τριῶν Ἑλληνίδων αἵτινες μετέβησαν ἐκεῖ πρὸς τελειοποίησιν. Ἡ δεσπ. Μαρία Παπαϊωάννου μετὰ τριετὴ φοίτησιν ἐν τῷ Ὁδεδφ Γενεύῃς κατέλαβε μίαν τῶν τριῶν θέσεων αἱ ὁποῖαι διατίθενται εἰς τὸ Conservatoire τῶν Παρισίων διὰ τὰς ξένης ὑπερκόστητος μαθητρίας κλειδοκυμβάλου. Εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἄσματος τοῦ ἰδίου Conservatoire ἐκ τῶν δύο διαγωνισθεῖσων Ἑλληνίδων, τῶν δεσπ. Λάμου καὶ Φιλιππίδου, ἐγένετο δεκτὴ ἡ δευτέρα. Ἡ μεσόφωνος δεσπ. Λ. Λαζαρίου εἰς συναυλίαν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Τῶχ διεκρίθη.

— Εἰς δύο φύλλα τῆς «Νέας Ἑλλάδος» ὁ ἐν Μαδρίτῃ δημοσιογράφος κ. Κώστας Οὐράνης ἐδημοσίευσεν μελέτην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοδοκοπούλου.

— Συνήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προέδρου κ. Ἀγγέλου Βλάχου ἡ ἐπὶ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ἀριστείου τῆς Λογοτεχνίας ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Α. Βλάχου, Γ. Δροσίνῃ, Χ. Ἀννίνου καὶ Ι. Πολέμῃ. Ὁ κ. Κ. Παλαμᾶς ἀπουσίαζε. Μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων ὑποβληθέντων κατὰ τὸ 1919 ἔργων συζήτησιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀπεφασίσθη ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου εἰς τὸν κ. Γ. Γρυπάρην, διὰ τὸ βιβλίον του «Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακότες» διὰ ψήφων 3 κατὰ 1. Ὁ μειονοψηφίσας κ. Ἀγγέλος Βλάχος, ἐψήφισε ὑπὲρ τῶν διηγημάτων «Πετριᾶς στὸν Ἥλιο» τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ τῶν «Φοιτητῶν» τοῦ ἰδίου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀριστείου τῆς Ζωγραφικῆς συνεδρίασεν ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Οὐδέ, Διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, τῆς σύνεδριάσεως ταύτης μετὰσχόντων τῶν μελῶν αὐτῆς κ. Χίλλ, Διευθυντοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Πικάρ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς καὶ τῶν κ. κ. Γαυβίδου καὶ Παπαντωνίου εισηγητοῦ. Παμφηρεῖ ἀπένευμε τὸ Ἀριστεῖον εἰς τὸν ζωγράφον κ. Κ. Παρθένῃν διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὁ «Εὐαγγελισμὸς» λαβοῦσα συνάμα ὑπ' ὕψιν καὶ τὴν προηγουμένην ἐργασίαν του.

Ἡ ἀπονομὴ τῶν Ἀριστείων θὰ γίνῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀκαδημίας τὸ Πάσχα.